

Hét lépés a dicsőség felé vezető úton

Melyik irányba vezet a Dicsőség felé vezető út? Lefelé. Urunk életében minden lépés egy lépés volt lefelé. Kövessük most nyomon ezeket a lépéseket.

Az első lépés a **SZELLEMI LEMONDÁS** volt. „A ki, mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt,” – egy olyan kincset, amiről lehetetlen lemondani – „hogyan az Istennel egyenlő” (Fil. 2:6). Krisztus teljesen Isten formájában volt. „Látám az Urat ülni magas és felemeltetett székekben, és palástja betöltte a templomot; ...És kiált vala egy (szeráf) a másoknak, és mondá: Szent, szent, szent a seregeknek Ura” (Ézs. 6:1-2). Ki ez? „Ezeket mondá Ézsaiás, a mikor látá az ő (Krisztus) dicsőségét; és beszéle ő felőle” (János 12:41). *Egész Betlehem, egész Názáret, egész Kapernaum, egész Golgota – az óriási szakadék a Trón és a Kereszt között – benne volt a szellemi lemondásnak ebben a cselekedetében.*

Krisztus második, lefelé vezető lépése a dicsőségről való lemondás volt. **„ÖNMAGÁT MEGÜRESÍTÉ.”** Nem az Istenségről mondott le, hanem az Istenséggel való egyenlőségről. Levetette magáról az Istenség palástját. Félretette a Trón lángoló pompáját és emésztő tüzét. Jöhetett volna úgy, mint az Úr a Sinaihoz. „Mennydörgések, villámlások és sűrű felhő lőn a hegyen és igen erős kürtzengés; és megrémüle mind az egész táborbeli nép... *mivelhogy leszállott arra az Úr tűzben* (2Mózes 19:16-18). De Urunk másként jött el. Máté 12:19. A Sinai érintése *halált* jelentett, Krisztusnak egy érintése *életet* adott. Mert Ő félretette az Istenség rettenetes voltát, de nem a hatalmát. „*Szegénnyé* lett érettetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok” (2Kor. 8:9).

Krisztus harmadik, lefelé vezető lépésével a teremtésbe jött bele. **„SZOLGAI** formát vévén föl.” Egyszerűen csak levethette volna fenségét. Megjelenhetett volna úgy, mint ahogy Isten megjelent Manoának. „Miért kérdezősködöl nevem után, *a mely olyan csodálatos?* ... Mikor a láng felcsapott az oltárról az ég felé, az oltár lángjában felszállott az Úrnak angyala... És monda Manoa, az Istent láttuk” (Bírák 13:19-22). De Krisztus úgy jött el, mint *teremtés*. „Ímé, bizony előhozom az én *szolgámat, Csemetét*” (Zak. 3:8). Dávid *gyökere* Dávid Alkotója. A *Csemete* egy teremtett Szolga. Ézs. 11:1. 10; Jel. 22:16.

Krisztus negyedik, lefelé vezető lépésével az emberiségbe jött el. **„EMBEREKHEZ HASONLÓVÁ** lévén.” Eljöhett volna – valóban, mint egy szolga, mint egy teremtés – de mint Fejedelem az Istenség Tróntermében. Így jött el Gábiel. „Megjelenék az Úrnak angyala, állván a füstölő oltár jobbjára felől, ... és monda néki: Én Gábiel vagyok, *ki az Isten előtt állok*” (Luk.1:11,19). De az Ige testté lett. János 1:14; Gal. 4:4. Csak az Isten-ember vállalai tudták hordozni a világ bűneit: a Végtelen belépett a végesbe, végtelenül, hogy engesztelő áldozat legyen. Zsid. 10:4-7. A farizeusok azt mondták: „Te ember létedre Istenné teszed magad”, pedig a fordítottja volt igaz – Te, Isten létedre, emberré teszed magad. Zsid. 2:16-17; 1Tim. 2:5,6.

Krisztus ötödik lépése lefelé az emberi önmegtagadás volt. „És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, **MEGALÁZTA MAGÁT**”. Jöhetett volna úgy, mint Salamon. „És feljebb magasztaltaték Salamon király gazdagsággal és bölcsességgel a földön való minden királyoknál. És mind *az egész föld* kívánja vala látni Salamont” (1Kir. 10:23-24). Alexander királyi pálcája, Salamon öntvényei, Cézár légiói, Shakespeare babérjai, Napóleon kardja – „az ördög megmutatá neki *a világ minden országát*, és azok *dicsőségét*... Ekkor monda néki Jézus: Eredj el Sátán” (Máté 4:8,10). Kölcsönkapott jászolban született, kölcsönkapott sírba temették, a világok Alkotójának nem volt fejét hová lehajtania.

Krisztus hatodik lépése lefelé a halálba vezetett. „Engedelmes lévén **HALÁLIG**”. Elragadtathatott volna, mint Énoh. „Hit által vitetett fel Énoh, hogy *ne lássson halált*, és nem találták meg, mert az Isten felvitte őt. Mert felvitetése előtt bizonyoságot nyert a felől, hogy *kedves volt Istennek*” (Zsid. 11:5). Krisztus is bizonyoságot nyert. János 8:29. Péld. 12:28. De Ő azt *választotta*, hogy meghal: nem a tüzes szekeret választotta a tüzes lovakkal. „Életemet adom *a juhokért*... senki sem veszi azt el én tőlem, hanem *én teszem le azt én magamtól*” (János 10:15,18). A béres elfut, a Jó Pásztor meghal.

Énokhot Isten jótetszése megmenti, a Fiút az Atya mindenek fölött való jótetszése *megöli*. Róma 8:32. Mert „*vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat*” (Zsid. 9:22).

Krisztus hetedik, lefelé vezető lépésével a keresztalálba ment. „Még pedig a **KERESZTFÁNAK** haláláig”. Meghalhatott volna úgy, mint Mózes. „És meghala ott Mózes, az Úrnak szolgálja a Moáb földén, az Úr szava szerint. És eltemeté őt (az Úr)” (5Móz. 34:5-6). Mózeset Isten temette el. Krisztust az ellenségei ölték meg. Mindennek a tetőfoka a kereszt volt. Az emberi törvény szerint *gyalázat*, az isteni törvény szerint *átok*. (5Móz. 21:23), az isteni harag a Golgotán betetőződő tragédiában *töltetett* ki. Gal. 3:13.

Íme, a hét lépés! És a következménye? „Annakokáért – mert a dicsőség mértékét a lealacsonyodás mértéke szabja meg – „az Isten is felmagasztalá Őt, és ajándékoza Néki oly nevet, a mely *minden név fölött való*.”

Testvér, véd szívedbe a hatalmas parancsolatot. *Minden lépésünk lefelé kell, hogy vigyen, ha azt akarjuk, hogy felfelé, a Dicsőségbe vezessen.* Máté 10:25. Lukács 14:10,11,33. „AZ AZ INDULAT LEGYEN BENNETEK, MELY VOLT A KRISZTUS JÉZUSBAN IS.”

forrás: D. M.Panton, The Vanguard Reprints